

Мелхиоръ. Право казвате, по добръ е, да речемъ синца: поживи ни Боже нашего господина Голоса, а Графа задръжъ юще нѣкожъ годинъ въ войнѣ-тѣ.

Голосъ. А да ви кажъ истинъ, азъ ни малко не са радвамъ на негово-то връщаніе, — мое-то сърце, когикакъ помисли за негово-то повращеніе, потреперва въ мене, и се нѣщо на зло слути. Твърдѣ често го сънувамъ, че ма нападва свирѣпо, и съ онзи исты-тъ ножъ ма пробожда, съ кой то прободохъ азъ Драка.

Мелхиоръ. Може често да мислите за онзи нещастный случай, — па затова и грозно сънувате.

Вилхелмъ. О моляжъ ви са, ачи зеръ трѣбува юще и сънища-та да върваме. Какво то сънува человекъ, ако да са случаше и половина-та отъ онова, то гдѣ щѣхъ да са дѣвѣтъ хора-та.

Голосъ. То е истина, но много отъ тѣхъ сж и случавать, а особенно които са сънувать предъ зоржъ. Нощесъ съмъ сънувалъ, че ма е щальмайсторъ Волфътѣй силно нападналъ, щото безъ малко съмъ щѣлъ да предамъ духъ. Послѣ това нѣкакси ся откачихъ отъ рѣцѣ-тѣ му, и го попитахъ, защо мя дави, а той ми отговори сърдито: защото си убилъ Графицѣ-тѣ невиннѣ съ детето ѿ (*Тръбачѣ-тѣ засвириа вѣнъ*), ха, ха, сега ще чуемъ нѣщо ново.

ПОЗОРИЩЕ. II.

Служитель-тѣ и Първи тѣ.

Служитель-тѣ. Станете Господари мои, дойде, слава Богу, да върваме господинъ Графъ.